

ASPIRIT
ANIMALS™

LEDOVÁ PAST

SHANNON HALEOVÁ

FRAGMENT

Spirit Animals – Ledová past

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Shannon Haleová
Spirit Animals – Ledová past – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

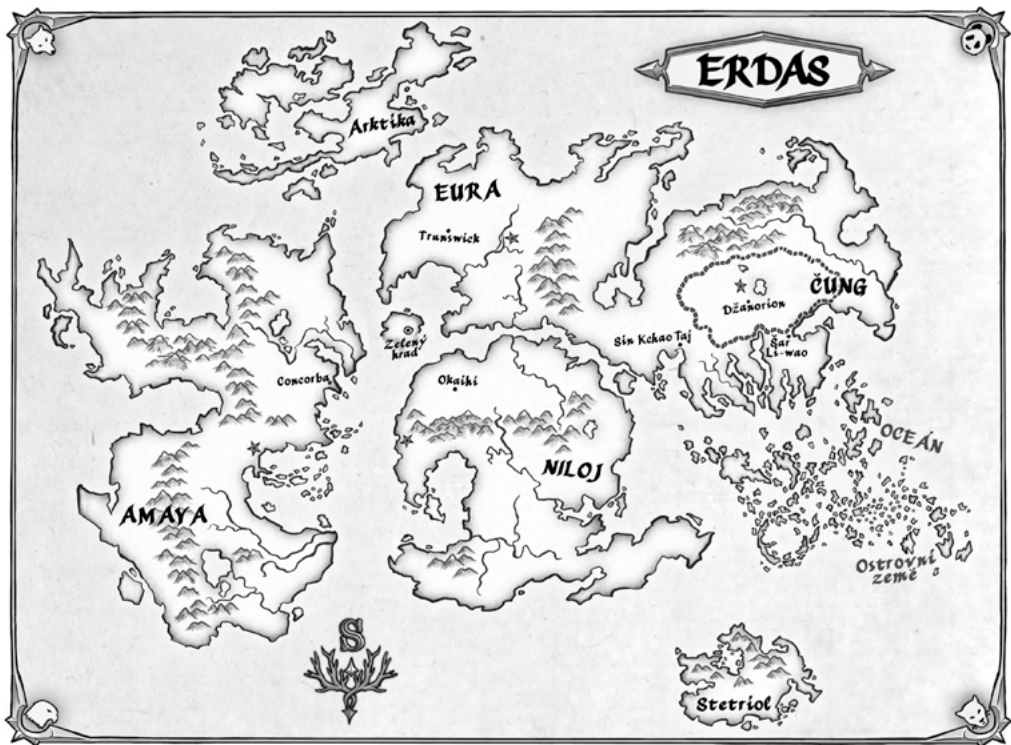
ALBATROS **MEDIA** a.s.

ASPIRIT ANIMALS™

LEDOVÁ PAST

Shannon Haleová

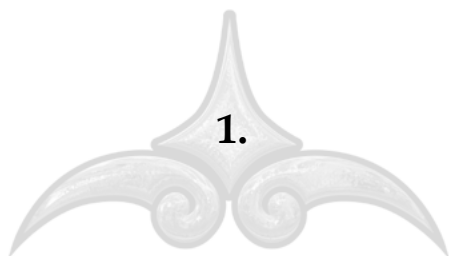
FRAGMENT

*Věnováno mému bratrovi Jeffovi, který mi jednou řekl,
že jeho spirituálním zvířetem je hroch.*

– S. H.

GERATHON

GERATHON SE POHNULA. ČERNÉ ŠUPINY SILNÉ JAKO KOVOVÉ pláty se sunuly se skřípotem po pískovci. Otevřela tlamu a nasávala vzduch. Rozpustile máchla ocasem.

Život! Radovala se ze života. Její tělo už zase klouzalo po zemi a země jí ubíhala pod tělem. Život znamená bušící srdce, zařaté svaly, vzduch proudící do plic. Život znamená pohyb. Gerathon vyplázla jazyk a ucítla ve vánku člověka. Víc života! Teď netrpěla hladem. Zvířata v houfech běžela, šinula se a hopsala za ní. Třásla se strachy, ale nedokázala uprchnout. Kdykoli si kobra chtěla něco malého slupnout, stačilo natáhnout ohromný krk a uchvátit klokana nebo divokého psa. Od svého útěku nepoznala hlad. Život ji přesto naplňoval touhou sevřít v čelistech pulzující těla a zmáčk-nout je.

Změnila směr, zamířila k osamělému člověku. Jistě, uměla se pohybovat téměř tiše, ale to není třeba. Jaká bytost by dokázala utéct dvoutunové kobře?

Toto stvoření se o to pokoušelo – nějaký mladík, ve strachem vypoulených očích měl dosud dětský pohled. Zasyčela, bylo to vlastně spokojené zasmání, a napnula svaly v dlouhém silném těle. Roztáhla svoji elegantní kapuci na krku, svinula se a vrhla se vpřed.

Život! Tento život se mezi jejími čelistmi zmítal a kopal, cítila na jazyku tlukot jeho srdce. Když se mu zakousla do zad a vypustila mu do těla černý jed, příšerně zaječel. Jeho srdce poslušně pumpovalo jed spolu s krví do celého těla. Ještě chvilku sebou škubal a pak ochabl. Srdce mu však dál tlouklo, pomalu a příjemně, zatímco ho celého polykala, její fantastické svaly si ho posouvaly světle růžovou tlamou kousek po kousku až do temnoty žaludku.

Stočila se a odpočívala v rozpáleném korálově červeném písku. Vychutnávala si ten pocit, kdy v ní tepe ještě další srdce, další život, který pomalu podléhá její síle.

Zasmála se při vzpomínce, jak po staletí zuřila a běsnila ve svém vězení z hlíny a kamení, které se ji pokoušelo rozdrtit, pohltit a zničit. Opájela se nově nabytou svobodou. Rozehřátá sluncem a jídlem cítila euforickou radost a měla chuť provést nějakou nezbednost. Už nedokáže sníst nic dalšího, zato hlad po životě zatím jen pošimrala.

Vyslala mysl na průzkumnou výpravu a žluté oči jí zbělaly. Žhnula v nich spousta bílých skvrnek, z nichž každá představovala jednu osobu. Gerathon je všechny znala stejně dobře, jako ovčák zná své ovečky.

Gerathon si vybrala spícího člověka. Cesta do podvědomí spáče je snazší. Byla to žena, podle lidských měřítek poměrně stará, žijící daleko v Niloji. Kobřino vědomí na-

plnilo ženinu mysl jako písek plechovku. Přinutila ji vstát, vyjít z domu a rozhlédnout se. Nilojská noc byla hnědá a teplá a voněla jasmínem. Gerathon skoro cítila suchou trávu praskající pod ženinými bosými chodidly, jež kráčely po hlíně stále ještě rozehřáté sluncem.

Ženinýma očima Gerathon spatřila nedaleký sráz. Naměřovala ji k němu, rychleji a rychleji, až ji přinutila běžet.

Žena sebou škubla, jako by se pokoušela probudit. Gerathon spokojeně zasyčela. Život znamená pohyb.

Vrhla ženu ze srázu a padala s ní. Opustila její vědomí těsně předtím, než tělo dopadlo na dno kaňonu.

Ve světle jejích plánů to možná byla ztráta. Jenže ona stejně nejdřív potřebuje posbírat všechny talismany a Velký strážce si mezitím zaslouží si trochu pohrát.

Ochutnala jazykem vítr. Její šupinatá tlama se stále usmívala.

LOUPEŽ

J IŽNÍ VÍTR SE OPŘEL MEJ-LIN DO ZAD, JAKO BY JI POSTRKOVAL vpřed. Ne že by to potřebovala. Poslední dobou v ní žhnul oheň, který ji vytrvale hnal kupředu. Ostatní občas brblali kvůli nekonečnému cestování a neustálému putování přes Čung a teď severní Euru, ona však měla neustále pocit, že postupují pomalu.

Na hladině řeky plynoucí podél cesty se zrcadlilo slunce a Mej-lin pevně zavřela oči. Jako vždy na ni za zavřenými víčky čekal tentýž obraz:

*Obří krokodýl s rozevřenými čelistmi a černočernýma očima.
Její bezoládný umírající otec.*

Rychle oči otevřela a pobídla koně do rychlejšího kroku. Vítr změnil směr. Zadul jí do tváře ze severozápadu. Promnula si husí kůži, která jí naskočila na ruku.

„Čeká nás ještě mnohem větší zima,“ poznamenal Rolan, který popohnal svého koně, aby ji dojel. „Hnusácká zima, která ti uhryzne nos a uštípe prsty na nohách.“

„Jo,“ přikývla.

„Jeden můj zákeřnej kámoš z ulice se kdysi uprostřed zimy vsadil s nějakým bohatým klukem, že neolízne kovo-vej sloup pouliční lampy. Tomu bohatému frackovi tam přimrzl jazyk a kámoš ho obral o boty a kabát.“

„Nepovídej,“ odfrkla si Mej-lin.

„Ale povídám, drahá pandí dámo!“

„A neměl ten tvůj kámoš náhodou jméno, co začínalo na R a končilo na n?“

„Tak to rozhodně ne! Já jsem nikdy nebyl zákeřnej. A tenhle příběh jsem ti vyprávěl jenom proto, abych tě varoval, protože o tobě vím, jak ráda olizuješ pouliční lampy.“

Mej-lin se skoro usmála. Od té bitvy u Díněšova chrámu s ní Rolan trávil spoustu času a plácal skoro samé hlouposti. Hádala, že se jí snaží rozptýlit, aby zapomněla na svůj smutek. Výprava pro slonův talisman jim zatím způsobila největší ztráty. Mej-lin vyrazila do Čungu sama za sebe a konečně našla svého otce, který vedl ozbrojený odboj v čungském Velkém bambusovém bludišti. Jenže brzy nato o něj zase přišla – zemřel jí přímo před očima. Zpočátku se cítila otupěle. Pohltila ji děsivá prázdnota. Pak v ní ale pomalu začal doutnat plamínek ohně, který jí připomínal, že Požírač je volný – a rozsévá smrt. A ona teď nedovolí, aby soucit nebo přihlouplé vtipy ten plamen uhasily. Pobídla koně do ještě rychlejšího klusu.

„Blížíme se k rozcestí,“ oznámil Tárik. „Utáboříme se na noc.“

„Ale vždyť je ještě světlo,“ namítla Mej-lin.

„Na rozcestí odbočíme pryč od řeky,“ řekl Tárik. „A než se vydáme dál na sever, musíme pořádně napojit koně.“

Mej-lin chtěla dál protestovat, ale Tárík už se na ni zase díval tím chápavým a soucitným pohledem. Podobný pohled měla v očích i Dží – proto pandu udržovala v klidovém stavu, kdykoli to šlo. Začínala toho mít dost. Další, kdo se na ni koukne s pochopením a soucitem, asi dostane...

„Mej-lin?“ oslovila ji Abeke.

„Co je?“ vyštěkla.

„Promiň,“ stáhla se Abeke. „Ehm, jenom jsem se tě chtěla zeptat, jestli mi pomůžeš nasbírat dřevo na oheň...“

„Jasně, pomůžu,“ odvětila rozhodně.

Rovina v okolí rozcestí se začínala plnit poutníky a obchodnickými karavanami, které se zde chystaly přespat. Jejich zelenopláštnická skupinka přejížděla travnatou rovinnou pláň severní Eury. Bohužel se nedostanou do okolí Glengavínu, kde teď žil Fin, ale aspoň to byla klidná a bezpečná cesta. Kousek od nich tábořili i kočovní hudebníci – muž brnkal na loutnu a žena v modrém závoji k tomu tiše zpívala. Nejspíš si nacvičovali své písně.

Zatímco na břehu řeky sbíraly naplavené dřevo a polámané větve, Abeke mlčela. Tak je to dobře. Ticho umožnilo Mej-lin plně se soustředit na ten žár v sobě a na Požirače, jako by byla hrot šípu a on její cíl.

S plnými náručemi dříví zamířily k místu, kde Tárík, Rolan a Conor odstrojovali koně. Zrzavá eurská zelenopláštnice Maya, kterou Tárík požádal, aby je doprovodila na jejich výpravě na sever, zatím skládala do kruhu kameny, aby vytvořila ohniště. Byla o několik let starší než Mej-lin, ale díky jemnému bledému obličejí a hustým kudrnatým zrzavým vlasům vypadala mladší.

Maya si vytáhla rukáv fialového svetrů, pod nímž se skrývalo malé tetování v podobě ještěřky. V záblesku světla se objevil její mlok, který jí hned vyšplhal na rameno. Černé tělo měl poseté jasně žlutými skvrnami a byl tak malý, že se jí mohl schovat v dlani. Mej-lin se na Mayu smutně usmála. Byla přesvědčená, že Maya ze svého zvířete musela být dřív zklamaná stejně jako ona z pandy. Od mloka člověk asi moc užitečných schopností do bitvy nezíská.

Mej-lin a Abeke složily dřevo a Abeke hodila část přímo do ohniště. Mej-lin už se chystala něco namítnout. Na podpal přece potřebují nejdřív nadělat třísky a pak...

Maya zvedla ruku a na dlani jí vyskočila ohnivá kulička. Foukla do ní a dřevo v ohništi okamžitě vzplanulo.

„No teda!“ vyhrkla Mej-lin.

„Tys ještě neviděla, co Maya dokáže?“ podivil se Conor. Mej-lin zakroutila hlavou.

„V boji vám ale asi moc nepomůžu,“ poznamenala Maya se širokým úsměvem. „Znám jenom tenhle trik, o moc víc toho neumím.“

„Na zamrzlém severu to pro nás ovšem může být nepostradatelná dovednost,“ podotkl Tárík.

V tu chvíli okolo nich procházeli loutnísta se zpěvačkou, kteří se vydali k vodě. „Směřujete na sever?“ zeptala se zpěvačka. „Proč? Nečeká vás tam nic než zima, velká zima a pak hodně, hodně velká zima.“

„A mroži,“ dodal Rolan. „Já bych hrozně moc chtěl vidět mrože. Jestli teda opravdu existují.“

„Rolane, už jsem ti přece říkal, že jsem je viděl na vlastní oči,“ připomněl mu Tárík.

„Sloni s ploutvema a bez nohou?“ odtušil Rolan. „Uvěřím tomu, teprve když je uvidím.“

„Chceme dojít do Samisu,“ obrátila se Abeke k hudebníkům. „Byli jste tam někdy?“

„No ano, Samis,“ poznamenal loutnista. „Skoro jsem zapomněl, že na cestě k Arktidě leží ještě nějaké město. Do Samisu nikdo nechodí.“

„Kdysi dávno jsme to zkusili, viď, lásko?“ zašvitořila ta žena v závoji. Držela se muže za ruku a zatočila se kolem něj. „Obchodníci nás varovali, že v Samisu nepřijímají žádné návštěvníky. My jsme si ale říkali, že určitě touží po troše zábavy. Tak jsme vyrazili na sever...“

„A víte co?“ řekl loutnista. „Nepustili nás ani za bránu.“ Zabrnkal na loutnu akord, jako by oznamoval konec písničky.

Pak spolu odtančili.

„Nestojí o obchodníky?“ divila se Abeke. Vedle ní ležela natažená Uraza a ona ji zamyšleně hladila po srsti, až šelma blaženě předla. „V mojí vesnici bychom bez obchodníků neměli nic kovového – hrnce, pánve, lopaty, vůbec nic. Když tady nakoupíme něco, čím bychom mohli Samisany obdarovat, třeba si je tím nakloníme.“

Tárik přikývl. „Dobrý nápad.“

Vytáhl z měšce několik mincí a podal je Abeke. Ta se hned vydala s Urazou v patách k obchodníkům.

Po několika minutách Mej-lin zaslechla zlostné výkřiky. Vstala a natáhla ruku, aby přivolala Dží, ale pak si to rozmyslela.

„Abeke s Urazou jsou pořád pryč?“ zeptala se.

„Zůstaňte tady,“ rozkázal Tárik a rozběhl se za tím hlukem.

Jenže v Mej-lin žhnul ten žár, takže nedokázala sedět v klidu. Vyrasila za Tárikem a Rolan za ní. Conor a Maya zůstali u ohně, aby hlídali jejich věci.

Uprostřed tábořiště se v hlíně váleli dva muži. Rvali se a tahali se za vlasy. Tárikovi seděl na rameni vydří sameček Lumeo, jeho spirituální zvíře. Tárik, který si od něj propůjčil jeho mrštnost, se mezi ty dva vrhl stejně ladně jako vydra do vody a roztrhl je od sebe.

„To stačí!“ křikl Tárik. Hvízdání a povzbuzování okolo stojících utichlo. „Co se to tady děje?“

„On mě okradl!“ žaloval statný plešatý muž. Z nosu mu tekla krev a měl roztrženou košili. „Střádám si celé roky, penízek po penízku. Už jsem měl skoro tolik, abych se mohl vydat domů, vytáhnout svou matku z toho špinavého města a koupit jí farmu na venkově. Měl jsem tolik našetřeno! Jenomže on mi pak odřízl váček od opasku.“

Vytáhl si košili a ukázal dva zbytky kožených řemínků, které mu na opasku zůstaly.

„Říkám ti, že já to nebyl!“ bránil se ten druhý. „Bille, vždyť spolu cestujeme spoustu let. Proč bych tě teď měl okrást?“

„Já nevím! Ale jsi jediný, komu jsem o tom řekl, a jestli jsi mi ho nevzal ty, tak kam se poděl?“ odpověděl Bill. Seděl v hlíně s hlavou v dlaních a plakal. „Střádal jsem si tak dlouho...“

„Pane, váš kamarád nelže,“ ozval se Rolan. „Neokradl vás.“

Mej-lin se po Rolanovi ohlédla. Nedaleko od nich na obloze kroužila Essix. Dřív se musela Rolana dotýkat, aby jeho

intuici posílila. Možná se jejich svazek přece jen upevňuje, i když Mej-lin ještě nikdy neviděla, že by Essix přešla do kličkového stavu.

Ten, co si říkal Bill, zvedl hlavu a upřel na ně zoufalé oči. „Tak kdo to byl?“

Rolan se rozhlížel po hloučku obchodníků, hudebníků a poutníků, kteří předtím přihlíželi rvačce. V davu se rozhostilo napjaté ticho.

Rolan se zastavil pohledem u dlouhána v naškrobené bílé haleně s vázankou, který stál obrácený zády ke rvačce a prohlížel si kolo povozu.

Chlapec pozvedl obočí a ukázal na toho muže: „Zeptal bych se tamtoho nastrojeného paňáci.“

Tárik popadl dlouhána za ruce a podržel mu je za zády.

„Co to děláte?“ vykřikl elegán.

„To kolo je určitě *nádherný*,“ poznamenal Rolan. „Ale možná ne tak nádherný, aby vás zajímalo víc než rvačka. Pokud se teda nesnažíte uniknout pozornosti ostatních.“

Mej-lin ho šla společně s jedním obchodníkem prohledat. V botě nahmatala nějakou bouli. Sáhla dovnitř a vytáhla váček plný mincí s uřezanými řemínky. Hodila ten váček Rolanovi.

Muž se bránil a prskal nadávky. Mej-lin zaujala bojové postavení. Ten oheň v ní se rázem rozhořel a hrozil, že ji spálí, pokud mu neuštedří ránu, pokud nevyřídí Požirače i všechny jeho nohsledy. Ten chmaták by snad zatím mohl stačit. Ale Tárik ho držel pevně. Mej-lin vydechla a spustila ruce k tělu.

Rolan přiložil váček k uřezaným řemínkům na mužově opasku.

„Zdá se, že to sedí,“ usmál se.

Pak váček Billovi vrátil.

„Děkuju,“ zašeptal Bill a přitiskl si své peníze na prsa.

„Na posledním rozcestí někoho taky okradli,“ vzpomněla si postarší žena s bílými vlasy staženými do ohonu v drsném jezdeckém oděvu. „Tos byl taky ty, co, Džaraku?“

Muž zvaný Džarak se jen zmítal v Tárikově ocelovém sevření.

„Obchodníci mají svoje zásady!“ rozzlobila se žena. „Tys je porušil. Džaraku, už nejsi členem této karavany a nikdy nesmíš obchodovat na severu.“

Džarak vypadal, že chce něco říct, jenže za ženu se postavila desítka mužů se založenými rukama. Někteří drželi zbraně. Tárik ho pustil. Džarak zaklel, sebral z povozu svůj vak a utekl do noci.

Když Mej-lin s Rolanem odcházeli zpátky k tábořišti, Bill a jeho kamarád si potřásali rukama.

„Nic člověka nepřipraví na večeri líp než loupež a rvačka,“ poznamenal Rolan.

Mej-lin zpomalila, aby s ním srovnala krok. Otevřela pusou. Chtěla Rolana něčím rozesmát nebo možná začít několikahodinový rozhovor. Jenže namísto slov se v ní znovu probudil ten spalující žár. Vyrázila ostrým krokem k ohništi a Rolana nechala za sebou.

Conor se zády opíral o svého vlka Brigana a hladil ho po hlavě. Maya ležela na břiše, držela na dlani mloka Tiniho a vážně k němu hovořila.

Všichni Zelenopláštěníci se svými zvířaty mluvili, ale Maya vypadala, že vede zapálený jednostranný rozhovor

s oboživelníkem! Možná je trochu bláznivá, vypadala však tak klidně a spokojeně. Na rozdíl od Mej-lin.

Třeba by jí Dží pomohla... *ne*. Mej-lin zařala pěsti, aby se té myšlence ubránila. Dží by ji *zklidnila*. Mej-lin však o klid nestála. Chtěla bojovat! Ten žár sílil, spaloval ji na prsou a v krku. Pevně zavřela oči, aby se nerozplakala, a znovu to uviděla: *Ležící otec s prázdným pohledem v očích*.

Otřásl s ní mocný vzlyk. Otevřela oči a propustila Dží.

Panda přistála na zemi, otočila se a podívala se na ni. Mej-lin si jako pokaždé pomyslela, že vypadá směšně. Černé končetiny na bílém těle připomínaly nepadnoucí oblečení a černé kruhy okolo očí jí dodávaly smutné vzezření. Byla kulařoučká a roztomilá. Mej-lin už zase dostávala vztek, že nepřivolala nějakou zuřivou šelmu, která by byla užitečná v boji.

Jenže Dží na ni upírala stříbrné oči. Mej-lin jí pohled oplátila, nadechla se a najednou jako by všechno okolo ní zpomalilo.

Ucítila, jak jí chladný vánek zvedá chloupky na rukou, a uvědomila si sametově modré večerní nebe. Zvuky jako by se od sebe oddělily, snadno dokázala rozeznat hlasy od hučení řeky – všechny rozhovory v tábořišti se rozpadaly na jednotlivé částičky a ona za sebou uslyšela Rolanovy blížící se kroky. A za nimi ještě jedny. Rychlejší.

Otočila se. Čas ve skutečnosti nezpomalil. To jen díky Dží vnímala všechno tak intenzivně, že se jí celý svět zdál pomalejší.

Rolan se na ni usmál. „Co je?“ zeptal se.

Nevěděl o tom. K Rolanovi zezadu přibíhal Džarak s dlouhým zahnutým nožem v ruce.

„Rolane!“ křikla Mej-lin.

Pořád ji obklopoval Džiin klid. Ještě než se Rolan stihl ohlédnout, všimla si kamene u své nohy, vykopla si ho do ruky a mrštila s ním proti Džarakovi tak, že ho zasáhla do ramene.

Rolan překvapeně ucouvl a Džarakův nůž ho jen těsně minul. Mej-lin už se hnala kupředu. Skluzem podrazila Džarakovi nohy. Z jeho pohybů poznala, že neprošel žádným bojovým výcvikem – zato byl plný zášti a držel hodně dlouhý nůž. Nechystal se to vzdát.

Rozmáchl se. Mej-lin ve vzduchu viděla dráhu nože, jako by ji tam někdo nakreslil. Pomalu se blížil k jejímu krku. Snadno uskočila a zasáhla útočníka do ledvin. Džarak se zlomil v pase a pak se znovu rozmáchl. Tentokrát ho praštila do břicha, vyrazila mu dech a vzápětí ho hranou ruky udeřila do paže. Džarak pustil nůž. Chytil se za zápěstí a vyděšeně se na ni podíval. Pak se otočil a utekl.

Rolan na ni zíral v naprostém údivu. Ten závoj klidu, kterým ji zahalila Dží, se rozplynul a čas se zase vrátil do normálu.

„Pohybovala ses tak rychle,“ řekl. „Jak jsi to udělala?“

„Já jsem se necítila rychlá,“ namítla. „Spíš jsem měla pocit, že všechno je pomalejší.“

Rolan se zamračil.

„Promiň, Rolane,“ omlouvala se Mej-lin. „Asi si myslíš, že jsem panovačná a moc průbojná a že by sis to s ním vyřídil sám a že bych se neměla do všeho plést a...“

„Mej-lin!“ skočil jí do řeči. Uvědomila si, že opakuje její jméno pořád dokola. „Mej-lin, děkuju ti.“

„Nemáš za co,“ odvětila a už se chtěla otočit.

„Ne, myslím to vážně.“ Rolan zaváhal. „Já... na ulici jsem vždycky patřil k nějaké partě, ale kdyby si někdo z party měl vybrat mezi mnou a teplým jídlem, věděl jsem, že by vyhrálo to druhé. Ale tady s váma... víš, to je poprvý... myslím, že se snažím říct, že vám věřím. A to je pro mě fakt velká věc.“

Věnoval jí ten svůj úsměv, který už tak dobře znala. Ze začátku pro ni byl jen nějaký sirotek. A teď tady před ním stojí sama opuštěná – matka jí zemřela při porodu a otce zabil Požírač – nemá domov, kam by se mohla vrátit, a bojuje o přežití. Je mu podobnější, než by ji kdy napadlo. Prohlížela si ty hnědé přívětivé oči, zaprášenou hnědou kůži a známý široký obličej. Uprostřed té zoufalé prázdnoty, která ji naplnila po otcově smrti, ucítila jiskřičku naděje.

Vtom ji Rolan vzal za ruku. Jeho prsty ji hřály.

Mej-lin ještě nikdy necítila tlukot svého srdce tak jasně.

SAMIS

CESTA DO SAMISU POSTUPNĚ PŘESTÁVALA PŘIPOMÍNAT CESTU. Tvrdá hlína zarůstala trávou a ostružiním. Conor věřil, že jdou správně, jen proto, že Tárik je vedl podle mapy.

Ještě než spatřili první známky osídlení, Conor zahlédl stádo sobů. Šedivá zvířata s velkými parohy spásala zelené louky a dohlíželi na ně dva...

„Pastevci!“ zvolal Conor. „Nebo aspoň honáci sobů. Rád bych si s nimi popovídal.“

„No jasně,“ řekl Rolan. „Klidně. Ale ne abys jim dával břidlicovýho slona nebo žulovýho berana. Teda jestli se dokážeš ovládnout.“

„Rolane,“ napomenul ho Tárik tiše.

Rolan pokrčil rameny, z pokárání si nic nedělal.

Conorovi se sevřel žaludek. Byl bláhový, když si myslel, že ostatní už zapomněli, jak odevzdal železného kance nepříteli výměnou za bezpečí své vlastní rodiny. Nezapomněli ani neodpustili.

Tvářil se však, jako by nic neslyšel, a pokračoval v chůzi.

Dva mladíci si povídali ve stínu osamělého stromu trčí- cího z pole růžových a fialových vlčích bobů. Conor si s se- bou na výpravu do Eury vzal svou pastýřskou hůl. Bylo mu jasné, že mu poslouží spíš jen jako vycházková hůl, protože na výpravách neměl co pást. Ale silný kus dřeva v ruce mu dodával jistotu a současně připomínal domov: vůni kouře z ohniště, praskot borového dřeva, pečení matčina chleba. Po děsivé bitvě v Čungu a po tom všem se železným kan- cem se s tou holí prostě cítil lépe, i když věděl, že už ji nepo- užije k jejímu původnímu účelu.

Teď ovšem hůl zvedl vysoko nad hlavu na pozdrav. Če- kal, že mu pastevcí taky zamávají, možná i něco zavolají. Že ho třeba pozvou k sobě do stínu. Oni však místo toho ostra- žitě vyskočili na nohy. Oba byli světlomasí a pohlední a vy- padali asi na dvacet let. Jejich tmavě modré vesty a hnědé kalhoty vypadaly čistě a neobnošeně a dokonale jim obepí- naly dobře stavěná atletická těla. Conor ještě nikdy neviděl tak dobře oblečené pastevece.

„Zdravím!“ zavolal Conor. „Jmenuju se Conor a jsem taky pastevec. Nebo spíš jsem býval, než jsem se přidal ta- dy k té skupině Zelenopláštěníků. Moje rodina chová ovce ve střední Euře. Vy pasete soby? Stádo zdomácnělých sobů jsem ještě nikdy neviděl.“

„My v Samisu zase nevidáme cizince,“ řekl jeden z nich stroze.

„Nikdy,“ dodal druhý.

„Nezdržíme se dlouho,“ řekl Conor. „Pasete taky ovce, nebo jenom soby?“

Honáci se po sobě podívali, ale neodpověděli.

Conor tušil, že jeho společníci čekají, že se s těmi cizinci nějak po pastevecku spřátelí. Povzdechl si a zkoušel to dál. Honáci sice skoro nic neříkali, ale on dál mluvil o ovcích, o různých plemenech a dopodrobna se vyptával na soby, co jedí a kde spí.

Během rozhovoru si Conorův vycvičený zrak všiml nějakého pohybu v jedlovém lese na okraji pastviny. Stín a za ním se mihl další, zaleskly se oči.

„To jsou...“ začal Conor s namířeným prstem.

Honáci se otočili a přimhouřili oči.

„Ale ne, už jsou tady zase,“ zabručel jeden.

Chlapci začali hvízdát a spěšně svolávali stádo. Sobi se vylekali a rozběhli se pryč od lesa. Stíny z jedlového lesa získaly tvar. Pět hnědých vlků. Rozježené vyhublé šelmy se vrhly na nejbližšího soba. Rozděly se, aby ho mohly obklíčit.

„Brigane!“ křikl Conor a vytáhl rukáv. Na předloktí ucítil krátké štípnutí a vzápětí se před ním objevil velký šedý vlk. „Tamhle je smečka. Útočí na jejich soby.“

Brigan zavyl.

Vlci se zastavili. Jeden zavyl v odpověď. Brigan zavyl ještě jednou. Vlci jako by chvilku přemýšleli, pak ovšem vůdce smečky zakňučel a znovu se rozběhl za sobem. Ostatní ho následovali.

Brigan zavrčel a pustil se za nimi. Jeho rychlost Conora vyděsila i ohromila. Doběhl vlky dřív, než dostihli soba. Vrhel se na vůdce smečky. Zakousl se mu do krku a chvíli se spolu váleli po trávě. Pak se rozdělili, stáli příkrčení proti sobě a vrčeli s vyceněnými zuby.

Zbytek smečky obklopil Brigana – bylo jich pět na jednoho. Conor běžel k nim, díky Briganovi dokázal vyvinout vyšší rychlost. V nohách cítil sílu. S holí v ruce utíkal dál a tráva ho šlehala do nohou. Srdce mu vzrušeně tlouklo.

Ale ještě než doběhl až k vlkům, vůdce smečky přestal vrčet. Zatočil se, jako by honil vlastní ocas, a sklonil hlavu, takže se čumákem skoro dotýkal země. To podřízené gesto Conora překvapilo. Vždyť jsou v přesile proti jedinému vlkovi. Jenže ten jediný vlk byl Brigana, jeden ze čtyř Padlých.

Vůdce smečky zavyl a utekl k lesu. Ostatní za ním.

Brigana doběhl ke Conorovi a nechal se za odměnu pořádně podrbat.

„Hodný kluk, Brigane,“ pochválil ho Conor. „Děkuju.“

Honáci kráčeli k nim s vyvalenýma očima.

„Vlk s modrýma očima,“ všiml si jeden z nich. „To je Brigana, že? *Ten* Brigana.“

Conor kývl. Konečně nemusel všechno mluvení obstarávat sám. Pastevci se předháněli v tom, kdo si vzpomene na víc legend o Briganovi. Jeden chytil Conora za paži a řekl: „Pojď se mnou, tohle bude starého Hennera zajímat.“

Mladík nechal kamaráda u stáda a rozběhl se s Conorem k malé brance v dřevěné hradbě chránící vesnici.

„Hennere, hádej, co se stalo!“ zakřičel na muže za brankou. „Naše soby zachránil Brigana. *Ten* Brigana!“

A hned mu zapáleně vyprávěl, jak se to celé přihodilo.

Henner se usmíval okénkem branky. „Brigana! Vážně? Ale co tady vlastně děláte?“

„Potřebujeme mluvit s vaším pánem nebo...“ Conor se rozhlédl po vesnici a došlo mu, že je příliš malá na to, aby

měla svého pána, jakým je třeba hrabě z Trunswicku. „Máte tady starostu? Je to opravdu důležité.“

To už k nim došli i Tárík s ostatními. Henner si je všechny prohlížel.

„Pia se s cizinci nestýká,“ řekl.

„Máme pro Piu a vaši vesnici nějaké dárky,“ ozvala se Abeke a hned vytáhla z vaku dva kovové hrnce a tři nože.

Henner znovu vykulil oči.

Conor si všiml, že pastevec má knoflíky na vestě, nůž u opasku i samotnou sponu vyrobené z paroží. Dokonce i panty na brance byly z kůže. Vesnice se uzavřela před obchodníky, a tak neměla dostatek kovu.

„Neseme vám i zprávy,“ dodala Mej-lin. „Chceme vaši starostku varovat a vyměnit si s vámi jisté informace. Myslíím, že bychom vám mohli být k užítku, a samozřejmě odejdeme, jakmile nás o to požádáte.“

Henner se podíval na Mej-lin, na kovové dárky v Abečiny rukou a na Brigana.

„No...“ začal.

„Tak je tam na chvílku pušť,“ řekl pastevec. „Nikdy tady nemáme žádné hosty a měl jsi vidět, co udělal Brigán. Ten Brigán!“

Henner se usmál a otevřel branku. „Myslím, že pro jednou to nikomu neublíží. Pojdte za mnou.“

„Výborně,“ zašeptal Tárík Conorovi.

„My moc neobchodujeme,“ řekl Henner, když je vedl po úzkém chodníku. „Naši lidé si žijí pro sebe. Vedeme tu tichý život.“

Odněkud se ozval hlasitý smích, který Conora polekal.

„Zas tak tichý zase ne,“ zamumlal Rolan.

Procházeli parčíkem plným vlčích bobů, tulipánů a pryskyřníků. Na lavičce vyrobené z prken a parohů seděly tři mladé ženy. Povídaley si a smály se. Byly stejně blondaté, vysoké a dobře stavěné jako honáci. A Henner vlastně také. Pořád sice mluvil o „mládeži“, sám ale nemohl být o mnoho starší než ti pastevci. Conora napadlo, že tady nejspíš všichni budou příbuzní.

Nad malým hřbitovem se skláněla mohutná smuteční vrba.

„Podívejte,“ zašeptala Mej-lin. „Na náhrobcích jsou jména, ale ne data.“

Conor přikývl, i když nevěděl, co tím Mej-lin myslí. Sám ještě nikdy hřbitov neviděl, a tak nechápal, co by mělo být zvláštního na tom, že tam chybí data narození a smrti.

Desítky domků vypadaly jeden skoro jako druhý. Byly dlouhé a úzké. Základy tvořily kamenné zídky a zbytek byl postavený z červeně natřeného dřeva. Šindele na střeších byly vyrobeny z hrubě otesané kůry a komíny ze silných nepravidelných kamenů. Jedinou odlišnost mezi jednotlivými domky představovaly okenice na kožených pantech. Zdobily je všemožné řezby a malby květin, stromů, lesů a často i velkého bílého ledního medvěda.

Vesnicí nevedla žádná cesta a nikde nebyly stopy od koní ani povozů. Stejně široké chodníky vysypané jemným štěrkem se kroutily mezi domky a malými parky. Vesnice měla velkou otevřenou náves pokrytou jasně zeleným trávnikem lemovaným dlážděnými chodníčky a záhony tulipánů.

Conor srovnal krok se třemi kamarády a nechal Táríka a Mayu poodejít s Hennerem dopředu.

„To jsou krásné řezby,“ ukázal na okenice. „Nedovedu si představit, že by pastevcí a farmáři měli čas sednout si a vyřezávat. Doma jsme měli co dělat, abychom vůbec přežili.“

„Tady to vypadá, že mají všechen čas na světě,“ poznamenala Abeke, která pozorovala dvojici procházející se ruku v ruce uličkou.

„Že by to bylo to ztracené město umělců s dláty?“ uvažoval Conor.

„Cože?“ divil se Conor. „Jaký město? Jaký dláta?“

„Víš, z té písničky,“ vysvětlil Conor a začal zpívat. „Ve skrytu před ničivým vichrem se chopili dlát a vytesali město ze sněhu...“

„To je jenom písnička,“ usadila ho Mej-lin. „Myslíš, že v každé písničce se zpívá o skutečnosti? Tak to už se těším, až potkám žirafu rohatici, co srká chobotem prasata.“

„Anebo vzpomínáte na tuhle? Obr mocně zadul na roh,“ zpíval Rolan, „a druhým koncem na druhéj. A všichni kamarádi hned k němu běžej.“

„Tak tuhle písničku neznám, Rolane,“ poznamenala Abeke. „Nechceš mi vysvětlit tu část s tím ‚druhým koncem‘? Moc to nechápu.“

„No, to...“ Rolan se odmlčel a pátravě se podíval na Abeke, jestli to myslí vážně. Pousmála se na něj.

„To je jedno, ale vážně to tady vypadá jako vesnice pro panenky,“ přerušila je Mej-lin. „Císařova dcera měla taky takové hračky. Maličké nádherně malované domky, do kterých ukládala svoje dokonalé panenky.“

„Přesně.“ Rolan se rozhlédl a šeptem dodal: „Dokonce i lidi vypadají... no, jako panenky.“

Všechny děti a starší lidé se nejspíš zavřeli doma, protože Conor viděl jen dospívající a mladé dospělé. Všichni byli vysocí, měli široká ramena, silné paže a krásné tváře. Barva jejich vlasů se pohybovala na škále mezi světle hnědou a zlatou a všichni se usmívali.

Conor se zachvěl, když si vzpomněl na Trunswick – temno, strážné s mastify, strach v ulicích. Tady to všechno vypadalo přesně opačně – zářivé a dokonalé. A přesto se mu Samis zdál něčím divný.

Brigan začichal a kýchl.

4.

PIA

ABEKE SI ZKOUŠELA PŘEDSTAVIT, JAKÉ BY TO BYLO, KDYBY vyrůstala na místě, jako je Samis. Tolik zeleně! Dost času starat se o zahrádku, procházet se v parku, vyřezávat okenice. Sama poznala nedostatek už jako malé dítě – nedostatek vody, masa, obilí. Neustále bojovala o život. Na hry ani parky nebyl čas.

A k tomu všemu věčně toužila získat si uznání otce a sestry. A to dosud trvalo. Pevně sevřela svůj luk a přidala do kroku.

„Můžeme si promluvit s místním Zelenopláštníkem?“ ptal se zrovna Tárík Hennera.

„No, víte, my žádného nemáme,“ odpověděl Henner. „Vlastně jsme ho nikdy nepotřebovali.“

Nepotřebovali? Dokonce i v Abečině malé vesničky měli Zelenopláštníci – někoho, kdo měl Nektar a vedl děti, které oslavily jedenácté narozeniny, při rituálu sblížení. Na tom, jestli dítě žije v Euře nebo v Niloji nebo kdekoli jinde, nezá-

leželo – pokud mělo ke sblížení dojít, stalo se to bez ohledu na Nektar. Bez Nektaru se však pouto mohlo pokazit a dítě riskovalo šílenství, nebo dokonce smrt.

Abeke si říkala, že tito vesničané jsou neodpuštělně hloupí, když riskují zdraví svých dětí a odmítají přítomnost Zelenopláštěníka.

A vůbec, *kde* jsou všechny děti?

Henner se zastavil u domku, před nímž nějaká žena plela záhony hrachu a salátu.

„Pio, vedu ti návštěvníky,“ oslovil ji Henner.

Pia pomalu vstala. Vypadala starší než všichni ostatní obyvatelé Samisu, které Abeke zatím viděla, přesto však neměla vrásky ani jediný šedivý vlas. Byla oděná v tmavě modrých šatech se sukní nad kolena. Byly zdobené červenými stuhami a žlutým límcem. Ostatní vesničané nosili podobné modročervené oblečení a stejné boty se zahnutými špičkami, ten žlutý límec však měla jediné Pia. Abeke se domnívala, že to je symbol jejího postavení – jako prýmky na ramenou vojenských důstojníků nebo její vlastní zelený plášť.

„Vidím, že jste přišli zdaleka,“ oslovila je Pia. „Ovšem je mi líto, v Samisu nejsou cizinci vítáni.“

„Tenhle kluk přivolal Brigana,“ řekl Henner. „Odehnal smečku vlků, která útočila na naše stádo. A tahle nilojská dívka nám přinesla kov.“

Abeke podala Pie hrnce a nože. Pia se na ně podívala, jako by byly z ryzího zlata, a potěžkala je v rukou.

„To je... to je od vás velmi milé. Děkujeme.“ Pia se usmála. A díky tomu jednoduchému gestu už se Abeke ničeho

nebála. Podivnost města, dlouhé putování i zdrženlivé přijetí smazal jediný upřímný úsměv. Abeke sice něco říkalo, že by neměla být až tak důvěřivá, ona se však rozhodla, že za tak zářivým úsměvem se nemůže skrývat zlé srdce.

„Mohli bychom si krátce promluvit?“ požádal ji Tárik.

Pia stiskla rty k sobě, ale znovu se usmála a pozvala je dovnitř.

Malý pokoj v domě byl čistý a pečlivě uklizený – dřevěné lavice kryly kožené polštářky a stůl byl zdobený malými zvířátky vyřezanými z kostí. Na stěnách viselo několikero sobích paroží s upilovanými špičkami, na nichž byly nasažené svíčky. Na podlaze ležel koberec utkaný z jedlových kořínků.

Když se usadili, první se ujala slova Mej-lin, jako by v sobě ta slova dusila už dlouho a nemohla dál.

„Čung padl,“ oznámila.

Pia zalapala po dechu.

„Povstal nový Požírač a šikuje obrovské armády,“ dodal Tárik. „Když se teď dobyvatelé zmocnili Čungu, zanedlouho přijde na řadu Eura. A když padne Eura, padne s ní i Samis.“

„To jste šli tak daleko, abyste nás varovali? Nemáme žádné vojáky, kteří by vám mohli pomoci ve válce,“ řekla Pia. „Vesnice je malá a...“

„Hledáme Suku,“ přerušil ji Tárik.

Následovala krátká odmlka. Pia seděla tak nehnutě, že vypadala, jako by usnula s otevřenýma očima.

„Je to obří lední medvědice,“ řekl Rolan. „Znáte ty příběhy? Příběhy, ve kterých se mluví o téhle vesnici? O vesnici, kde žijete? Ne? Nic?“

Pia šlehla očima po Rolanovi, pak zpátky k Táríkovi a nakonec se rozesmála. „Suka! Teď tady zrovna není, ale každou chvilku se má zastavit na večeri.“ Pia se opět zasmála.

Tárík se zklamaně zachmuřil. Abeke doufala, že to není známka toho, že nastanou potíže.

„Učení Zelenopláštníci znají několik legend, v nichž se hovoří o tom, že Suka vaší vesnici prokázala svou přízeň,“ namítl Tárík. „A údajně byla naposledy spatřena právě v Samisu.“

„Ano, já jsem ty legendy slyšela,“ odpověděla Pia. „Ale ty legendy jsou staré, a jestli někdy Suka projevovala přízeň naší vesnici, nebyla v Samisu už po celé generace.“

„Prý chodila pít do zdejšího rybníčku,“ pokračoval Tárík. „Můžeme ho vidět?“

Pia zaváhala, ale pak se jí na rty vrátil ten široký úsměv. „No jistě. Je to pro nás posvátné místo, takže prosím nesahejte do vody. Pojdte za mnou.“

Na severním okraji vesnice rostly dvě věkovité vrby, pod nimiž se choulil rybníček. Možná byl přírodní, ale lidé jeho okolí a dokonce i dno obložili hladkými plochými kameny. Voda byla tak průzračná, že Abeke dohlédla až na kameny v hloubce dvou či čtyř metrů. Hladina se mírně chvěla, jako by ji čeřil vánek, i když Abeke žádný vítr necítila.

„Tohle je Sučin rybníček,“ řekla Pia. „Chodila... podle legendy sem jednou za rok chodívala pít.“

„Jak se sem Suka dostala, když je vesnice obehnaná hradbou?“ zeptal se Rolan.

„Myslíš, že taková nízká hradba by Velkého strážce za-

stavila?“ zeptala se Pia. „A kromě toho, tehdy ještě hradba okolo Samisu nestála.“

Ukázala na reliéf ledního medvěda stojícího na zadních vytesaný do členitého bílého kamene.

„Postavili jsme tady její památník, ale samozřejmě nemáme ani tušení, kde se Suka celé ty roky ukrývá.“

„Moc se mi nelíbí, že nám takhle sprostě lžete,“ zabručel Rolan.

Pia sebou trhla, ale jinak na sobě nedala nic znát.

„*Rolane*,“ špitla Abeke. Ten se snad nikdy nenaučí chovat se ke starším s úctou. Kdyby takto Abeke mluvila se svým otcem, zmrskal by ji rákoskou.

„To je velmi troufalé tvrzení, mladý muži,“ řekla Pia.

Rolan pokrčil rameny. „Promiňte. Ale je to pravda. Něco tajíte.“

Essix mu na rameni neseďela. Copak Pia lže tak jasně, že to Rolan dokáže odhalit, i když se ho sokolice nedotýká? Možná se jejich propojení jednoduše posiluje.

„Tvrdíte, že Suka sem chodila dřív, než stála tahle hradba,“ přidala se Mej-lin. „Ale vrstva lišejníku na dřevě ukazuje na to, že ta hradba pamatuje hodně, možná tu stála ještě před válkou s Požiračem.“

„V noci se mi zdál sen,“ řekl Conor. „Myslím, že to byl obyčejný sen, ne *ten* sen, jestli mi rozumíte.“

Abeke přikývla. Od té doby, co Conor přivolal Brigana, občas míval prorocké sny.

„Ale viděl jsem v něm tenhle rybník,“ pokračoval Conor. „Šourala se k němu skupina starců. Tvářili se nedočkavě.“

Bledá Pia ještě víc zbledla.

Abeke zatím držela Urazu v klidovém stavu, aby nepůsobila nepřátelsky, teď však potřebovala její pomoc. Pomalu k rybníku natáhla ruku s dlaní otočenou vzhůru, jako by k sobě chtěla přilákat rozjívené štěně. Pak rychlým pohybem zařala ruku v pěst a v záblesku světla se objevila Uraza. Pia couvla, překvapená přítomností dalšího Velkého strážce, přestože Uraza stejně jako Brigan nebyla větší než obyčejný leopard. Uraza se vydala k vodě, jako by se chtěla napít.

„Z toho rybníka nesmí nikdo pít! Žádný člověk ani zvíře, ani Velký strážce!“ vyhrkla Pia. „Je posvátný!“

Leopardice vodu očichala, ucukla a otočila se k Abeke, aby jí dala najevo, že něco není v pořádku.

„Nebojte se, ona nechce pít.“ Abeke se posadila na břeh a položila na Urazu ruku, jednak aby Piu uklidnila, ale také proto, aby si od svého zvířete vypůjčila bystřejší smysly. Jsou tady kousky nějakého příběhu, které do sebe zapadají jako dílky skládaček, jaké vyřezávala z gazelích rohů Činwe, Zelenopláštěnice z jejich vesnice. Abeke si s nimi vždycky hladce poradila.

Vyvolávačka deště. Činwe prohlásila Abeke novou vyvolávačkou deště, jenže její svazek s Velkým strážcem ji přinutil vesnici opustit. Teď si dovolila svou funkci využít a pokusila se navázat spojení s vodou, vnímat ji, jako by šlo o nějakého přítele. Hladila Urazu na krku a vzdáleně si uvědomovala, že konverzace pokračuje bez ní, Tárik, Pia a Rolan se střídali v hovoru. Ale Abeke upřela všechny své myšlenky k vodě. K Pie. K obyvatelům Samisu. Nejsou tady děti ani staří. Conorův sen. Branka a hradba. *Starý Henner.*

Všechny dílky té skládačky v její mysli zapadly do sebe. Zнала podobný příběh. V Niloji se vyprávěla legenda o stromě, jehož ovoce mělo člověku zajistit věčné mládí, a o dvou vesnicích, které v touze po tom ovoci zničily strom i sebe navzájem.

Napjatá odmlka v hovoru jako by rozechvěla vzduch okolo ní. Vstala.

„Víte,“ začala Abeke. „Je zvláštní, že jsme ve vesnici neviděli žádné děti ani starce, Pio. A na té vodě, ze které chodila pít Suka, je něco nezvyklého. Uraza to vycítila. A co ten Connorův sen o starých lidech spěchajících k rybníčku? Myslím, že jste mnohem starší, než vypadáte, Pio. A že starý Henner je možná *opravdu* starý. Jako vy všichni. A že to souvisí s tím Sučiným rybníčkem.“

Rolan se podíval k vodě a couvl. „To není možný.“

„Přece si nemyslíte...“ začala Pia.

„Možná bychom se z toho rybníčku měli všichni napít,“ navrhl Tárik. „Abychom si ověřili Abečinu teorii.“

„Co myslíš, Tini?“ zeptala se Maya svého mloka, kterého držela v dlani. „Chtěl bys žít navždy a pořád a pořád a...“

„Ne, počkejte.“ Pia si povzdechla a posadila se na kámen vedle rybníčku. Jednomu po druhém pohlédla do očí, jako by si chtěla něco ověřit. „Tak dobrá. Suka opravdu chodívala sem k rybníčku pít, vždycky na Nový rok. Vesničané se místu vyhýbali, věřili, že jde o posvátnou událost. Když jsem byla malá, matka mi vyprávěla, že dokud udržíme vodu pro Suku čistou, budeme pod její ochranou. Jenže já byla zvědavá. Chtěla jsem velkou medvědici vidět na vlastní oči. A tak když jsem se stala starostkou, postavila

jsem si dům kousek od rybníčku a pozorovala jsem ji, každý rok.“

Pia se zahleděla do prázdna, jako by se ztratila ve vzpomínkách. „Byla obrovská a hrozivá, ale něco tak krásného jste nikdy neviděli. Jako by se k tomu našemu rybníčku sneš sám měsíc. Zdálo se, že Suce moje společnost nevadí. Byla jsem zticha, jen jsem ji pozorovala, dokud neuhasila žízeň a neodešla. Tak uplynula skoro tři desetiletí – ten malý rituál jsem s ní sdílela.

Jenže pak jeden rok jednoduše nepřišla. Šla jsem k rybníčku. Čekala jsem na ni, ale Suka nedorazila. Nechtěla jsem porušit tradici. A tak jsem ještě před východem slunce poklekla k vodě a napila se z rybníčku sama, abych přivola-la nový rok.“

Pia se odmlčela.

„Ta voda vás změnila,“ podotkl Tárík.

Pia přikývla. „Znehybněla jsem. Měla jsem pocit, jako by mi hořely kosti a do svalů i do kůže se mi rozlévalo teplo. Tehdy už jsem byla babičkou, ale najednou jako bych mládlá. Od té doby jsme díky vodě z rybníčku stále mladí. Někteří se rozhodli, že se nenapijí, a prožili běžný život. Jiné dlouhý život začal unavovat, a tak pít přestali. Během několika let zestárli a v míru odešli. Ti, kdo vodu pijí, nemají děti, a dnes už tady žijí jen ti, kteří se napili. Jsme poslední z našeho klanu.“

„Myslíte, že Suka tu vodu pila ze stejného důvodu?“ zeptala se Mej-lin.

Pia zavrtěla hlavou. „Voda bývala světle hnědá jako v ne-daleké řece, ale čím déle k ní Suka nechodila, tím se stáva-

la průzračnější, až skoro do modra. Před lety jsem slyšela zvěsti z Arktiky, že se Suka i se svým talismanem ukryla hluboko do ledu. Věřím, že její spánek a spojení s rybníčkem dodává jeho vodě životodárnou sílu. A že když Suku najdete a probudíte, voda svoji moc ztratí. Pak celý Samis vymře.“

„To je velké riziko,“ souhlasil Tárík, „jenže pokud Požírač zvítězí, čeká nás ještě mnohem horší budoucnost. My ji musíme najít.“

„Tím se stejně nic nemění, protože nevím nic, co by vám mohlo pomoci.“ Neklidně se podívala na Rolana, pak uhnula pohledem. „Smíte tady zůstat přes noc, ale pak musíte odejít. Nemáme hostinec, takže budete muset spát ve stáji. Cizinci by mohli stejně jako vy odhalit tajemství rybníčku. Kdyby se to rozkřiklo, chodili by sem lidé z celého světa. Kvůli jeho vodě by vypukly války.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Tárík. „Přísaháme, že vaše tajemství nikomu neprozradíme.“

Abeke souhlasně zamručela. Conor i Mej-lin oba najednou pronesli „přísahám“, až je to oba překvapilo.

„Já umím udržet tajemství,“ řekla Maya.

„Jaký tajemství?“ zeptal se Rolan.

Pia pozvedla obočí a pak přikývla. Vypadala ovšem zne-pokojeně.

Pia jim ve svém domě dala večeři – placky s tenkými plátky sobího masa, cibulí a kedlubnou. Jídlo se tolik podobalo tomu, o jaké se Abeke doma dělila s rodinou, že zatoužila

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.